

Elżbieta Modrzewska

"Jak kochać dziecko, czyli o pisarstwie Janusza Korczaka", Józef Zbigniew Białek, "Rocznik Naukowo-Dydaktyczny" WSP Kraków z.56, Prace Historycznoliterackie VI, Kraków 1975 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 19/3 (61), 180

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ BIAŁEK Józef Zbigniew: Jak kochać dziecko, czyli o pisarstwie Janusza Korczaka. "Rocznik Naukowo-Dydaktyczny" WSP Kraków z. 56. Prace Historycznoliterackie VI, Kraków 1975, s. 187-201.

Po przedstawieniu aktualnego stanu badań nad życiem i twórczością Korczaka przechodzi autor do analizy jego utworów. Interpretacje zmieniające do wydobycia i określenia ich wartości artystycznej, a także wartości wychowawczo-społecznych, pozwalają sformułować wniosek o stałej aktualności twórczości pisarza, tak w sferze propozycji pedagogicznych, jak realizowanych tendencji literackich.

BP/61/23

E.M.

/II/ BIAŁOTA Marek: Dramatopisarstwo Stefana Żeromskiego w oczach krytyki literackiej do 1939 roku. "Rocznik Naukowo-Dydaktyczny" WSP Kraków z. 56. Prace Historycznoliterackie VI, Kraków 1975, s. 116-149.

Artykuł jest przeglądem wypowiedzi krytycznych o dramatach Żeromskiego; datą końcową jest rok 1939. Ważny jest fakt, że rozważany tu okres recepcji obejmuje trzy pokolenia literackie: pozytywistów, reprezentantów Młodej Polski i pokolenie międzywojenne - szczególnie polemiczne i "rewizyjne" w stosunku do twórczości pisarza. Analiza bogatego materiału dokumentarnego pozwoliła autorowi wyciągnąć kilka wniosków o charakterze ogólniejszym. Zauważyć się daje, między innymi, że dramatopisarstwo Żeromskiego wartościowano w aspekcie jego problematyki ideowej, zgodnie zresztą z podstawowymi założeniami samego pisarza. Konsekwencją tego podejścia było eliminowanie zagadnień związanych z kształtem artystycznym dramatów; nieliczne rozważania tego typu pomijały ich kontekst genetyczny i historycznoliteracki. Większość sądów ówczesnej krytyki, uważanych dziś za co najmniej kontrowersyjne, jest tylko dokumentem postaw ideowych i świadomości estetycznej tamtego okresu.

BP/61/24

M.O.-Ł.